

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש
להצלחה ולישועה של
ניר דויד בן מרגלית
מהחסידים הקרובים ביותר למו"ר האדמו"ר שליט"א

תקנד לשנה אחת:
ז אדר

ספר הזוהר

ג' שנים ש"ב:
כג שבט

בַּהֲהוּא יוֹמָא דְאַתְקָם מִשְׁפָּנָא, כַּד שְׂאֲרֵי מִשָּׁה
לְאַקְמָא לִיָּה, בְּחַד בְּנִיטָן הָוָה,
וּבַהֲהוּא זְמַנָּא, תְּקִיפּוּ דְסִטְרָא אַחְרָא הָוָה
בְּעֵלְמָא, דְּהָא בְיוֹמֵי דְנִיטָן, רִישׁ תּוֹרָא
בְּדִיקוּלָא (פְּלִיק לְאַגְרָא). תְּנִינָן. וּבְנִיטָן שְׂאֲרֵי מִשָּׁה,
וְחָמָא לִיָּה לְסַמְא"ל, אֲזִיל סַחְרִינִיָּה, לְעַרְבְּבָא
לִיָּה, וְאַתְגַּבֵּר עָלֶיהָ מִשָּׁה, וּכְדִין, וַיִּתֵּן אֶת
אֲדָנָיו. שְׂאֲרֵי הוּא וַיְהִיב לְתַתָּא, וְשְׂאֲרֵי מֵאן
דְּשְׂאֲרֵי וַיְהִיב (דף רמ"א ע"א) לְעִילָא דָּא לְקַבֵּל דָּא.
בְיוֹמָא דְאַתְקָם הָאֵי מִשְׁפָּנָא לְתַתָּא, אַתְקָם
מִשְׁפָּנָא אַחְרָא קְדִישָׁא לְעִילָא,
וּמִשְׁפָּנָא עֲלָאָה טְמִיר וְגַנְיָז, אִפִּיק נְהוּרִין לְכָל
סְטֵר, וְאַתְנַהֲרוּן עֲלֵמִין.

רבי יוסי שאיל לרבי שמעון, אמר ליה, תלת
משפנין חמינן בקרא, דכתיב, (במדבר ט)
וביום הקים את המשפן, פסה הענן את
המשפן לאהל העדות, וכערב יהיה על
המשפן כמראה אש עד בקר, הא תלת
משפנין הכא. ואמאי משפנא, ולא בית, דהא
בית אצטריף ולא משפן.

פתח ואמר, (ישעיה טו) כה אמר יי' השמים פסאי
וגו'. תא חזי, קדשא בריף הוא אתרעי
בהו בישראל לאחסנתיה ועדביה, וקריב לון
לגביה. והא אוקימנא דעבד מנייהו דרגין
ידיעאן בהאי עלמא, כגוונא דלעילא,
לשכללא עלמין פלהו כחד, עילא ותתא.
דכתיב השמים פסאי והארץ הדום רגלי
לשכללא עילא ותתא למהוי חד.

תא חזי, השמים פסאי, דא רקיעא דיעקב
שריא ביה, דאיהו דיוקנא עלאה,
לכורסייא (ס"א בורסייא עלאה לדיוקנא) עלאה קדישא.
והארץ הדום רגלי, דא רקיעא דדוד מלכא
שריא ביה, לאתהנאה מזיוא דאספקלריא

באותו יום שהוקם המשפן,
כשהתחיל משה להקים אותו, זה
היה באחד בניסן, ובאותו זמן
החזק של הצד האחר היה
בעולם, שהרי בימי ניסן, ראש
השור הוא באבוס (עלה לג), שנינו.
ובניסן התחיל משה וראה את
סמא"ל הולך סביבו לערבב
אותו, והתגבר עליו משה, ואז -
וינתן את אדניו. הוא התחיל ונתן
למטה, והתחיל מי שהתחיל ונתן
למעלה זה כנגד זה.

ביום שהוקם המשפן הזה למטה,
הוקם משפן אחר קדוש למעלה,
והמשפן העליון הטמיר והגנוז
הוציא אורות לכל צד והוארו
העולמות.

רבי יוסי שאל את רבי שמעון.
אמר לו, שלשה משפנות ראינו
במקרא, שכתוב (במדבר ט) וביום
הקים את המשפן, פסה הענן את
המשפן לאהל העדות, וכערב
יהיה על המשפן כמראה אש עד
בקר. הרי שלשה משפנות כאן.
ולמה משפן ולא בית, שהרי בית
צריף ולא משפן?

פתח ואמר, (ישעיה טו) כה אמר ה'
השמים פסאי וגו'. בא וראה,
הקדוש ברוך הוא התרצה
בישראל לנחלתו וגורלו וקרוב
אותם אליו, והרי בארנו שעשה
מהם דרגות ידועות בעולם הזה
כמו שלמעלה, לתקן את כל
העולמות כאחד - מעלה ומטה,
שכתוב השמים פסאי והארץ
הדום רגלי. לתקן מעלה ומטה
ולהיות אחד.

בא וראה, השמים פסאי - זה
הרקיע שיעקב שרוי בו, שהוא
דיוקן עליון לכסא (כסא עליון לדיוקן)
העליון הקדוש. והארץ הדום רגלי
- זהו הרקיע שדוד המלך שרוי
בו להנות מזיו האספקלריה
המאירה. ומשום שרוצה

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש
להצלחה ולישועה של
ניר דויד בן מרגלית
מהחסידים הקרובים ביותר למו"ר האדמו"ר שליט"א

לשנה אחת:
ז אדר

פקודי - רמ"א ע"א

ג' שנים-ש"ב:
כג שבט תקנה

להתפשט יותר למטה, אמר ה' רגלי. אי זה בית אשר תבנו לי - זה בנן בית המקדש. ואי זה מקום מנוחתי - זה בית קדש הקדשים שלמטה.

אבר תא חזי, כל זמנא דאזלו ישראל במדברא, הוה להו משפן, עד דאזלו לשילה ויהי שם. וזהו סוד להמשיך זה בזה ולהכניס זה בזה, להתקשר זה בזה כדי להאיר, אבל לא למנוחה. שזו לא למנוחה, רק כשיבנה בית המקדש בימי שלמה המלך, שהרי אז היא מנוחה למעלה ולמטה, משום ששם חזק המנוחה, ולא לנסע ממקום למקום.

ומשום כך יש משפן ויש בית. משפן - כמו שנקרא (ויקרא כו) ונתתי משפני בתוככם ולא תגעל נפשי אתכם. מה זה משפני? משפנותיו של הקדוש ברוך הוא שיהיו אצל ישראל. מה הטעם? משום שפתיב ולא תגעל נפשי אתכם.

מה בין זה לזה? אלא משפן, כמו מלך שהולך לאהובו, ולא מביא את כל גודודיו עמו. כדי לא להטריח עליו, הוא בא אליו במעט חילות. בית - שאת כל חילותיו ואוכלוסיו, את כלם מביא עמו לדור באותו הבית. וזהו בין משפן ובין בית. בית המקדש הוא דיוור של מנוחה לעולמים בכל אותן המרכבות, ובכל אותם הדיוקנאות, ובכל אותם המעשים כמו שלמעלה, לשבר (לחבר) את המעשים שלמטה כמו שלמעלה. משפן, בקטן הדמיות, במעשים קטנים, לנסע ממקום למקום, והכל בסוד שלמעלה.

בא וראה, כשצוה הקדוש ברוך הוא את משה על המשפן, לא

דנהרא. ובגין דבעי לאתפשטא יתיר לתתא אמר ה' רגלי. איזה בית אשר תבנו לי, דא בנן בית מקדשא. ואיזה מקום מנוחתי, דא בית קדש הקדשים דלתתא.

אבר תא חזי, כל זמנא דאזלו ישראל במדברא, הוה להו משפן, עד דאזלו לשילה, ויהי תמן. ודא איהו רזא, לאמשכא דא בדא, ולאעלא דא בדא, לאתקשרא דא בדא, בגין לאנהרא. אבל לאו לנייחא. דהא לאו נייחא, פר כד אתבני בי מקדשא, ביומוי דשלמה מלפא, דהא כדין איהו מנוחה לעילא ותתא. בגין דתמן תקיפו דנייחא, ולא לנטלא מאתר לאתר.

ובגין כך אית משפן, ואית בית. משפן: כמה דאת אמר, (ויקרא כו) ונתתי משפני בתוככם ולא תגעל נפשי אתכם. מאי משפני? משפנותיו דקודשא בריך הוא, דלהוון גבייהו דישראל. מאי טעמא. בגין דכתיב ולא תגעל נפשי אתכם.

מה בין האי להאי. אלא משפן, כמלפא דאתי לגבי רחמייה, ולא מייתי כל אוכלוסין דיליה עמיה, בגין דלא לאטרחא עליה, איהו אתי לגביה בזעיר חילין. בית: דכל חילין וכל אוכלוסין דיליה, פלהו אייתי עמיה, לדיירא בההוא ביתא, ודא איהו בין משפן ובין בית. בית המקדש, איהו דיורא דנייחא לעלמין, בכל אינון רתיכין, בכל אינון דיוקנין, בכל אינון עובדין, פגוונא דלעילא. לתברא (ר"א לחברא) עובדין דלתתא, פגוונא דלעילא. משפן, בזעיר דיוקנין, בזעירין עובדין, לנטלא מאתר לאתר, וכלא ברזא דלעילא.

תא חזי, כד פקיד קדשא בריך הוא למשה על משפנא, לא הוה יכיל למיקם ביה, עד

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש
להצלחה ולישועה של
ניר דויד בן מרגלית
מהחסידים הקרובים ביותר למו"ר האדמו"ר שליט"א

תקנו לשנה אחת:
ז אדר

ספר הזוהר

ג' שנים-ש"ב:
כד שבט

יכול היה לעמד בו, עד שהקדוש ברוך הוא הראה לו את הכל בדמותו כל דבר ודבר. במה הוא הראה לו? באש לבנה ובאש שחרה ובאש אדמה ובאש ירקה. מה כתוב? (שמות כה) וראה ועשה בתבניתם ככל אשר מראה בחר. עם כל זה התקשה משה.

בא וראה, אף על גב שהראה לו עין בעין, לא רצה משה לעשות. ואם תאמר שהוא לא ידע לעשות או שחכמה לא היתה עמו - בא וראה, בצלאל ואהליאב וכל שאר אותם האחרים, אף על גב שלא ראו כמו משה, מה כתוב? וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה וגו'. אם הם שלא ראו עשו כך - משה שראה על אחת כמה וכמה. אלא משה, אף על גב שהסתלק מהמשכן מהעבודה שלו, הכל היה בידו ועל ידו, והוא נקרא על שמו, ועל זה כתוב וראה ועשה.

דבר אחר - משה הסתלק מזה ונתן מקומו לאחר, עד שאמר לו הקדוש ברוך הוא, ראה קראתי בשם בצלאל, ואתו אהליאב. וכתוב, ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב. אם הכבוד הזה היה של משה, שהוא יעשה אותו - יתקיים בו תמיד (יותר תמיד).

ועם כל זה, כיון שהוא צוה וכמצינתו נעשה, הוא עשה הכל. ועוד, כל מעשה אינו עומד אלא בסיים המעשה, ועל פן ויקם משה את המשכן. רצו להקימו כל אותם חכמי הלב, ולא היה מתקיים, משום כבודו של משה, עד שבא משה והקימו. והרי פרושה.

ויקם משה את המשכן. רבי יהודה פתח, (מכילת ז) אל תשמחי

פתח, (מכילת ז) אל תשמחי אויבתי לי כי נפלת קמתי וגו'. מאן אויבתי

דקודשא בריך הוא אחמי ליה פלא בדיוקניה, כל מלה ומלה. במה אחזי ליה. באשא חוורא, ובאשא אוכמא, ובאשא סומקא, ובאשא ירוקא. מה כתוב, (שמות כה) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בחר. עם כל דא אקשי ליה למשה.

תא חזי, אף על גב דאחזי ליה עינא בעינא לא בעא משה למעבד. ואי תימא דאיהו לא ידע למעבד, או חכמתא לא הוה עמיה. תא חזי, בצלאל ואהליאב, וכל אינון שאר אחרנין, אף על גב דלא חמו כמשה, מה כתוב, וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה וגו', אי אינון דלא חמו, עבדו כה. משה דחמא, על אחת כמה וכמה. אלא משה, אף על גב דאסתלק מן משפנא מעבידתא, פלא הוה בידיה, ועל ידיה, ואיהו אקרי על שמה, ועל דא כתיב וראה ועשה.

דבר אחר, משה אסתלק מן דא, ויהיב דוכתיה לאחרא, עד דאמר ליה קדשא (דף רמ"א ע"ב) בריך הוא (שמות לא) ראה קראתי בשם בצלאל, ואתו אהליאב. וכתוב ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב. אי יקרא דא, הוה דמשה, דאיהו יעביד ליה, יתקיים ביה תדיר. (ס"א יתיר תדיר)

ועם כל דא, כיון דאיהו פקיד, ובפקודיה יתעביד, איהו עביד פלא. תו, כל עבידתא לא קיימא, אלא בסיומא דעובדא, ועל דא, ויקם משה את המשכן. בעו לאקמא ליה כל אינון חפיימי לבא, ולא הוה מתקיים, בגין יקריה דמשה, עד דאתא משה, ואוקים ליה. והא אוקמוה.

ויקם משה את המשכן. (שמות ז) רבי יהודה

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש
להצלחה ולישועה של
ניר דויד בן מרגלית
מהחסידים הקרובים ביותר למו"ר האדמו"ר שליט"א

לשנה אחת:
ז אדר

פקודי - רמ"א ע"ב

ג' שנים-ש"ב:
תקנו כד שבט

לי. דבבו דמלכו חייבא במלכות קדישא. והאי קרא פנסת ישראל אמר ליה, אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי, מה דלית לך הכי (נ"א לה הכי) למלכו אחרא, דכיון דתפול לא תקום לעלמין. אבל פנסת ישראל, אף על גב דנפלת, תקום וקמת שאר זמנין. דכתוב פי נפלתי קמתי.

דהא כמה זמנין נפלת פנסת ישראל בגלותא, ויתבא בין אינון מארי דבבו, ושאר עמין קמו עלייהו דישראל לשיצאה לון מעלמא, (ולא יבילו) כמה דאת אמר, (תהלים פג) על עמך יערימו סוד, וכתוב פי נועצו לב יחדיו וגו', אמרו לכו ונכחידם מגוי. ועם כל דא, אף על גב דשאר עמין קמו עלייהו, קדשא בריה הוא לא אנח לון בידייהו, ואי נפלו קמו, דכתוב פי נפלתי קמתי. דהא קדשא בריה הוא אקים לה תדיר.

וזמינא פנסת ישראל, לומר בההוא זמנא דקודשא בריה הוא יוקים לה מעפרא דגלותא, ותסתלק מניה, אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי. פי נפלתי בגלותא, ואשתעבדו בני, קמתי בהאי זמנא. ובגין כך, בההוא זמנא דאפיק משה לון לישראל, בד עבד לון קדשא בריה הוא אינון נסין וגבוראן דעבד לון. פדין ויקם משה את המשכן פתיב, דהא על ידא דמשה אתקם בכל זמנא.

רבי שמעון פתח ואמר, (יחזקאל א) בלכתם ילכו וגו'. בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו. האי קרא אית לאסתפלא ביה. בלכתם ילכו, וכי לא ידענא דהא בלכתם ילכו, ובעמדם יעמדו. אלא בלכתם דמאן. בלכתם דחיות. דכד אינון אזלין, אינון אופנים ילכו. כמה דאת אמר יעמדו? אלא בלכתם של מי? בלכתם של החיות, פשהן הולכות, אותם האופנים ילכו, כמו

איבתי לי כי נפלתי קמתי וגו'. מי איבתי לי? זו מלכות הרשעה ששונאת את מלכות הקדושה. ופסוק זה אמרה אותו פנסת ישראל, אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי, מה שאין לך כך (לה) במלכות אחרת, שכיון שתפול, לא תקום לעולמים. אבל פנסת ישראל - אף על גב שנפלה, תקום וקמה שאר הפעמים, שכתוב פי נפלתי קמתי.

שהרי כמה פעמים נפלה פנסת ישראל בגלות ויטבה בין אותם שאר בעלי יריבות, ושאר העמים קמו על ישראל להשמידם מהעולם, כמו שנאמר (תהלים פג) על עמך יערימו סוד, וכתוב פי נועצו לב יחדיו וגו', אמרו לכו ונכחידם מגוי. ועם כל זה - אף על גב ששאר העמים קמו עליהם, הקדוש ברוך הוא לא הניח אותם בידיהם, ואם נפלו - קמו, שכתוב פי נפלתי קמתי. שהרי הקדוש ברוך הוא מקים אותה תמיד.

ועתידה פנסת ישראל לומר באותו זמן שהקדוש ברוך הוא יקים אותה מן העפר של הגלות ותסתלק ממנה: אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי. פי נפלתי - בגלות והשתעבדו בני. קמתי - בזמן הזה. ומשום כך, באותו זמן שמשה הוציא את ישראל, כשעשה להם הקדוש ברוך הוא אותם הנסים והגבורות שעשה להם, אז - ויקם משה את המשכן, שהרי על יד משה הוקם בכל זמן.

רבי שמעון פתח ואמר, (יחזקאל א) בלכתם ילכו וגו'. בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו. בפסוק זה יש להתבונן בו. בלכתם ילכו, וכי לא ידענו שבלכתם ילכו ובעמדם יעמדו? אלא בלכתם של החיות, פשהן הולכות, אותם האופנים ילכו, כמו